

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 1/2012-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 6. marca 2012 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti L., s. r. o., P., právne zastúpenej advokátom JUDr. B. J., PhD., Advokátska kancelária B. L., s. r. o., B., pre namietané porušenie jej základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Sžf 42/2010 z 13. júla 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti L., s. r. o., **o d m i e t a** pre zjavnú neopodstatnenosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 29. septembra 2011 doručená sťažnosť spoločnosti L., s. r. o., P. (ďalej len „sťažovateľka“), pre namietané porušenie jej základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru

o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2 Sžf 42/2010 z 13. júla 2011.

2. Sťažovateľka v sťažnosti uviedla: *„Správca dane (DÚ P.) vykonal u sťažovateľa za rok 2005 daňovú kontrolu dane z príjmov právnickej osoby za zdaňovacie obdobie roku 2005, o výsledku ktorej vyhotovil protokol zo dňa 09. 07. 2009 č. 717/320/43597/2009/Rej, z ktorého vyplynulo, že sťažovateľ v podanom daňovom priznaní k dani z príjmov právnickej osoby za zdaňovacie obdobie roku 2005 vykázal základ dane =966.203,- SKK (=32.072,06 EUR), t. j. o =14.631.046,- SKK (=485.661,75 EUR) menej ako základ dane zistený kontrolou, keď zaučtoval do nákladov roku 2005 dodávateľské faktúry od dodávateľov...“*

Sťažovateľka podala proti žalovanému Daňovému riaditeľstvu Slovenskej republiky žalobu o preskúmanie postupu a rozhodnutia správneho orgánu, o ktorej rozhodol Krajský súd v Prešove (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom sp. zn. 1 S 86/2009 z 22. júna 2010 tak, že žalobu zamietol a účastníkom konania nepriznal náhradu trov konania. *„Predmetom preskúmania vo vyššie uvedenom správnom konaní bolo rozhodnutie Daňového riaditeľstva Slovenskej republiky zo dňa 04. 11. 2009 č. rozhodnutia 1/225/13561-120272/2009/990705-r, ktorým potvrdilo dodatočný platobný výmer Daňového úradu P. č. 717/230/46173/09/Neuv zo dňa 27. 07. 2009, ktorým bol sťažovateľovi vyrubенý rozdiel dane z príjmov právnickej osoby za zdaňovacie obdobie 2005 v sume =92.275,74 EUR, pretože žalobca do daňových výdavkov (nákladov), ktorých vynaloženie na daňové účely nevedel v daňovom konaní dostatočne preukázať. Po preskúmaní zákonnosti postupu a rozhodnutia Daňového riaditeľstva SR dospel krajský súd k záveru, že toto je v súlade so zákonom.“*

Na základe odvolania žalobcu (sťažovateľky) najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 2 Sžf 42/2010 z 13. júla 2011 potvrdil rozsudok krajského súdu sp. zn. 1 S 86/2009 z 22. júna 2010 a účastníkom konania náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

3. Sťažovateľka v sťažnosti ďalej uviedla: *«Sťažovateľ v prvom rade namieta nepreskúmateľnosť rozhodnutia porušovateľa, ktorým rozhodnutím sa porušovateľ stotožnil v plnom rozsahu so závermi prvostupňového (krajského) súdu. Ako súd prvého stupňa*

(a zároveň aj porušovateľ) zhodne uvádzajú, z § 2 písm. i) zákona č. 595/2003 Z. z. o dani z príjmov (ďalej aj „ZDP“) vyplýva, že ako daňový výdavok (náklad) pre zistenie základu dane možno uznať len výdavok (náklad) vynaložený na dosiahnutie, zabezpečenie a udržanie príjmov (teda podmienka vecnosti), daňovníkom riadne a hodnoverne preukázaný (podmienka preukázateľnosti) a zaúčtovaný v účtovníctve alebo evidovaný v evidencii daňovníka. Z rozhodnutia krajského súdu či porušovateľa však vyplýva, že sťažovateľovi sa v konaní pred správcom dane vytykalo, že výdavky v celkovej výške –14.470.068,40 SKK (=480.318,26 EUR) dostatočne nepreukázal, čím porušil vyššie uvedené ustanovenia § 2 písm. i) ZDP, avšak odôvodnenia oboch rozhodnutí sa zameriavajú nie na záver, že sťažovateľ nepreukázal vynaloženie predmetných výdavkov, ale že sťažovateľ nepreukázal, že nastali plnenia, na základe ktorých mali byť tieto výdavky vynaložené, čiže krajský súd ako aj porušovateľ sa zamerali na skúmanie, resp. preukázanie právneho dôvodu predmetných plnení. ...

Sťažovateľ ďalej namieta nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia porušovateľa, keďže toto uvádzajúc závery prvostupňového (krajského) súdu a na ne nadväzujúce argumenty sťažovateľa sa obmedzuje len na opätovné zhrnutie záverov súdu prvého stupňa, bez toho, aby na zásadné argumenty sťažovateľa bola daná taká odpoveď, ktorá sa z hľadiska ústavno-konformného výkladu ustanovenia § 157 ods. 2 (odôvodnenie rozhodnutia) v spojení s § 246c ods. 1 OSP vyžaduje. ... Okrem toho, sťažovateľ vidí porušenie čl. 46 ods. 1 Ústavy vo vzťahu k vykonanému dokazovaniu aj v tom, že správca dane (DÚ P.) a tým aj prvostupňový (krajský) súd a zároveň aj porušovateľ nesprávne vyložili ustanovenie § 29 ods. 4 ZSD (zákona Slovenskej národnej rady č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov; pozn.), v zmysle ktorého ako dôkaz možno použiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie daňovej povinnosti a ktoré nie sú získané v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi. ...

Ďalšou namietanou skutočnosťou zo strany sťažovateľa bolo nevy počutie svedkov p. M. L., Ing. M., Ing. B., ktorých mená v súvislosti s uskutočnenými plneniami sťažovateľ viac krát uviedol ešte v rámci svojich vyjadrení na Daňový úrad P. Prvostupňový (krajský) súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol ako dôvod nevykonania týchto dôkazov, že by výsluch týchto svedkov nemohol priniesť nové skutočnosti vzhľadom na vykonané

dokazovanie, a tým vyhodnotil dôkaz ešte predtým, ako ho vôbec vykonal. ... Sťažovateľka ďalej namieta aj hodnotenie svedeckých výpovedí svedkov zo strany všeobecných súdov.

Za obzvlášť závažnú a ústavné práva porušujúcu skutočnosť je však potrebné uviesť, že v posudzovanej veci neprebehlo riadne prvostupňové konanie, v dôsledku čoho bolo sťažovateľovi vo všeobecnosti znemožnené uplatniť svoje procesné práva, najmä dostať príležitosť predložiť všetky dôkazy potrebné na to, aby preukázal ním tvrdené skutočnosti, ale aj zoznámiť sa so všetkými ďalšími dôkazmi a pripomienkami, ktoré boli predložené s cieľom ovplyvniť rozhodnutie správneho orgánu a vyjadriť sa k nim. ... Napriek tomu, že konateľ sťažovateľa v zápisnici o ústnom pojednávaní o predbežnom prerokovaní protokolu o výsledku zistenia z daňovej kontroly zo dňa 09. 07. 2009 vyhlásil, že správca dane nevyužil všetky možnosti na získanie dôkazov, t.j. vyjadril nesúhlas so zistenými skutočnosťami, daňový úrad bez ďalšieho konania, výlučne na základe protokolu o daňovej kontrole vydal o 17 dní dodatočný platobný výmer, ktorým sťažovateľovi dodatočne vyrubil daň. Sťažovateľovi teda ani nebolo riadne umožnené, aby návrhy na ďalšie, resp. akékoľvek dokazovanie vôbec uviedol, keďže sa nemohol riadnym spôsobom oboznámiť so skutočnosťou, či vôbec a aké dôkazy boli zo strany správcu dane vykonané. Do toho času „vykonané“ dôkazy, z ktorých správca dane (ako aj porušovateľ) vychádzajú, však nemožno použiť, keďže boli v prevažnej väčšine najmä dožiadania vykonané v rozpore so zákonom, bez prítomnosti a bez vedomia sťažovateľa, čím došlo jednoznačne k porušeniu práv a právom chránených záujmov vyjadrených v § 2 ods. 1 a ods. 8 ZSD, najmä úzko spolupracovať so správcou dane. Tým bolo sťažovateľovi znemožnené vykonávať procesné práva, najmä právo vyjadrovať sa ku všetkým skutočnostiam, čím bolo zároveň porušené jeho právo podľa čl. 48 ods. 2 ústavy vyjadrovať sa ku všetkým vykonávaným (t.j. nie vykonaným) dôkazom. ... Uvedený postup mal potom za následok vydanie nezákonného rozhodnutia a v konečnom dôsledku porušenie princípov spravodlivého procesu, vrátane porušenia práva na rovnosť účastníkov konania.»

4. Na základe uvedeného sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„Základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, právo na rovnosť účastníkov konania podľa čl. 47 ods. 3 Ústavy

Slovenskej republiky, ako aj právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 13. 07. 2011 v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Sžf42/2010, porušené bolo.

Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 13. 07. 2011 v konaní vedenom pod sp. in. 2 Sif42/2010 sa z r u š u j e a vec sa mu vracia na ďalšie konanie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný zaplatiť sťažovateľovi trovy konania.“

II.

1. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

2. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

3. Podľa čl. 131 ods. 2 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach podľa čl. 127 ústavy v trojčlenných senátoch. Senát sa uznáva nadpolovičnou väčšinou svojich členov.

4. Podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

5. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy

podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

6. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

7. Podľa čl. 47 ods. 3 ústavy všetci účastníci sú si v konaní podľa odseku 2 rovní.

8. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

9. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu. Rozsudok musí byť vyhlásený verejne, ale tlač a verejnosť môžu byť vylúčené buď po dobu celého, alebo časti procesu v záujme mravnosti, verejného poriadku alebo národnej bezpečnosti v demokratickej spoločnosti, alebo keď to vyžadujú záujmy maloletých alebo ochrana súkromného života účastníkov alebo, v rozsahu považovanom súdom za úplne nevyhnutný, pokiaľ by, vzhľadom na osobitné okolnosti, verejnosť konania mohla byť na ujmu záujmom spoločnosti.

III.

1. Podstatou sťažnosti je tvrdenie sťažovateľky, že napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 2 Sžf 42/2010 z 13. júla 2011, ktorým bol potvrdený rozsudok krajského súdu sp. zn. 1 S/86/2009 z 22. júna 2010 v konaní o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia Daňového riaditeľstva Slovenskej republiky bolo porušené jej

základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základné právo na rovnosť účastníkov konania podľa čl. 47 ods. 3 ústavy, základné právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Sťažovateľka predovšetkým tvrdí, že napadnutý rozsudok najvyššieho súdu je nepreskúmateľný, nesúhlasí s právnym názorom najvyššieho súdu vyjadreným v rozsudku, tvrdí, že odporca nevykladá ustanovenia zákona č. 595/2003 Z. z. o dani z príjmov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o dani z príjmov“) a zákona Slovenskej národnej rady č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o správe daní“) ústavne konformným spôsobom. Sťažovateľka ďalej namieta nedostatočné odôvodnenie rozsudku, nevypočutie svedkov a nesúhlasí s hodnotením svedeckých výpovedí zo strany najvyššieho súdu.

2. Najvyšší súd v odôvodnení svojho rozhodnutia konštatoval: *„V odvolaní žalobca opakovane namietal, že krajský súd sa nevysporiadal s argumentmi žalobcu a nevyhodnotil jeho tvrdenia týkajúce sa toho, že žalobca predložil správcovi dane všetky doklady - odberateľské faktúry, príjmové a výdavkové doklady, bankové výpisy z účtov, ktoré majú riadne náležitosti daňových dokladov a tvrdil, že obchody medzi žalobcom a spoločnosťami V., s. r. o., Agentúra A. IVM – S., s. r. o., a MVM – S., s. r. o., boli uzavreté v zmysle platných právnych predpisov.*

Odvolačný súd poukazuje na to, že žalobca opomenul tú skutočnosť, že v daňovom konaní je správca dane povinný brať do úvahy skutočný obsah právneho úkonu, alebo inej skutočnosti rozhodujúcej pre určenie alebo vybratie dane.

Z administratívneho spisu je zrejmé, že správca dane požadoval od žalobcu predloženie dôkazov, ktoré by preukazovali, že daňové výdavky tak, ako boli žalobcom deklarované, boli preukázateľne vynaložené daňovníkom, nakoľko z predložených dokladov táto skutočnosť nevyplývala. ...

Pokiaľ žalobca namietal, že žalovaný nevypočul svedkov ..., odvolací súd taktiež poukazuje na to, že tento dôkaz, vzhľadom na koncentračnú zásadu, ktorá sa v daňovom konaní uplatňuje, mal žalobca navrhnúť v lehote podľa § 15 ods. 10 zákona o správe daní. Napriek tomu sa odvolací súd s touto námietkou zaoberal...“

Najvyšší súd ďalej podrobne uvádza skutkové zistenia v súvislosti s dokazovaním vykonávania prác sťažovateľkou vo viacerých obchodných spoločnostiach.

„Odvolací súd zdôrazňuje, že názor žalobcu, že je povinnosťou správcu dane dokázať, že daňový výdavok nebol vynaložený daňovníkom nie je správny a nemá oporu v zákone. Predovšetkým je povinnosťou daňového subjektu preukázať, že daňový výdavok bol vynaložený.

Pokiaľ v odvolaní namietal, že správca dane urobil niekoľko nadbytočných úkonov na zistenie skutkového stavu, odvolací súd poukazuje na to, že je na správcovi dane aké dôkazy v daňovom konaní vykonať. Pokiaľ z týchto, podľa žalobcu nadbytočných, úkonov vyplynuli skutočnosti, ktoré spochybnili vynaloženie daňových nákladov v deklarovanej výške, správca dane musel na tieto okolnosti prihliadnuť a bolo povinnosťou žalobcu predložiť dôkazy, ktoré by tieto pochybnosti vyvrátili.

Takýto dôkaz však žalobca v daňovom konaní nepredložil a nepredložil ho ani v konaní pred prvostupňovým súdom. Jeho tvrdenia uvádzané v odvolaní sú všeobecné a zhodné s tými, ktoré uviedol už v žalobe.

Pokiaľ poukazoval na to, že žalovaný zrušil dodatočné platobné výmery týkajúce sa DPH za rovnaké zdaňovacie obdobie, a preto mal rovnako postupovať aj v tomto prípade, nakoľko išlo o posúdenie rovnakých zdaniteľných obchodov, odvolací súd poukazuje na to, že predmetom tohto konania je posudzovanie správnosti uplatnenia daňových výdavkov, čo sú dve odlišné konania.

Z obsahu spisového materiálu, súčasťou ktorého je i administratívny spis žalovaného, je nesporne zrejmé, že v súdnom konaní obsahom administratívneho spisu bolo preukázané, že vykonané dokazovanie bolo náležité vyhodnotené a v hodnotení dôkazov tak ako prvostupňový súd ani odvolací súd nezistil právne pochybenia ani logické nesprávnosti ani takú vadu konania, ktorá by mala vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Za týchto skutkových okolností napadnuté rozhodnutie žalovaného je i podľa názoru odvolacieho súdu vydané na základe riadne a dostatočne zisteného skutočného stavu.“

3. Vzhľadom na svoju doterajšiu judikatúru považuje ústavný súd za potrebné uviesť, že nie je opravnou inštanciou všeobecných súdov (napr. I. ÚS 31/05), a preto nemôže preskúmať rozhodnutia všeobecných súdov, pokiaľ tieto súdy vo svojej činnosti

postupujú v súlade s právami na súdnu a inú právnu ochranu zakotvenými v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy (čl. 46 až čl. 50 ústavy). Preskúmanie rozhodnutia všeobecného súdu v konaní pred ústavným súdom má opodstatnenie len v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo rozhodnutím (opatrením alebo iným zásahom) došlo k porušeniu základného práva alebo základnej slobody. Skutkový stav a právne závery všeobecného súdu sú predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by prijaté právne závery boli so zreteľom na skutkový stav zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne a z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (podobne aj IV. ÚS 43/04). Ústavnoprávnou požiadavkou je tiež to, aby všeobecnými súdmi vydané rozhodnutia boli riadne, zrozumiteľne a dostatočne odôvodnené.

4. Z už citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu možno o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takúto možnosť reálne nepripúšťajú (podobne IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05).

5. Ústavný súd už vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru uviedol, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť.

6. Ústavný súd zameral svoju pozornosť na aplikáciu procesno-právnych noriem zákona o správe daní regulujúcich rozdelenie dôkazného bremena v daňovom konaní. Ako

už ústavný súd uviedol v uznesení sp. zn. III. ÚS 401/09, dokazovanie v daňovom konaní nie je založené výlučne na uplatňovaní zásady vyhľadávacej, ale v závislosti od priebehu dokazovania i na jej vzájomnom prelínaní s uplatňovaním zásady prejednávacej, ktorá akcentuje dôkaznú povinnosť daňového subjektu týkajúcu sa jeho tvrdení. Daňový subjekt má v daňovom konaní dve základné povinnosti: povinnosť tvrdiť a povinnosť svoje tvrdenia dokázať. Ak však správca dane pri preverovaní písomných podkladov, hoci aj v rámci daňovej kontroly, preukázateľne spochybní vierohodnosť, pravdivosť alebo úplnosť dôkazov predložených daňovým subjektom, v takom prípade je opäť len na daňovom subjekte, či predložením alebo navrhnutím ďalších dôkazov vyvráti spochybenie jeho pôvodných dôkazov správcom dane.

7. Ústavný súd konštatuje, že z hľadiska okolností danej veci bolo rozhodujúce, že sťažovateľka mala možnosť uplatniť svoje procesné práva už v rámci priebehu daňovej kontroly. V odôvodnení rozsudku najvyšší súd zdôraznil procesnú pasivitu sťažovateľky, ktorá mala v daňovom konaní za následok neunesenie dôkazného bremena preukázania deklarovaných daňových výdavkov (pokiaľ ide o predkladanie dôkazov o vynaložení daňových výdavkov tak, ako boli sťažovateľkou deklarované).

8. Pokiaľ ide o tvrdenie sťažovateľky, že rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 2 Sžf 42/2010 z 13. júla 2011 je nepreskúmateľný a vyznačuje sa nedostatočným odôvodnením, ústavný súd uvádza, že naopak, z napadnutého rozsudku vyplýva, že najvyšší súd sa dôsledne a podrobne zaoberal odvolacími dôvodmi sťažovateľky proti rozsudku krajského súdu. Najvyšší súd podrobne uviedol, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil.

Najvyšší súd s odvolaním sa na platnú a účinnú právnu úpravu podľa zákona o dani z príjmov a zákona o správe daní vyjadril svoj právny názor k jednotlivým námietkam sťažovateľky, pričom podľa názoru ústavného súdu postupu najvyššieho súdu pri výklade a aplikácii dotknutých ustanovení označených právnych predpisov nie je čo vytknúť. Napadnutý rozsudok najvyššieho súdu obsahuje jasné a zrozumiteľné dôvody, ktoré ho viedli k vydaniu rozhodnutia, ktorým odvolaniu sťažovateľky nevyhovelo. Prijaté právne závery so zreteľom na skutkový stav nemožno považovať za zjavne neodôvodnené alebo

arbitrárne a z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné. Najvyšší súd v napadnutom rozsudku podľa názoru ústavného súdu primeraným spôsobom reagoval na námietky sťažovateľky a vysvetlil dôvody, na ktorých založil svoje rozhodnutie.

9. Okolnosť, že sťažovateľka sa s výrokom napadnutého rozsudku najvyššieho súdu nestotožňuje, nezakladá porušenie označených základných práv a slobôd. Ústavný súd k tomu poznamenáva, že základné právo na súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie garantované ústavou a Listinou základných práv a slobôd neznamená právo na úspech v konaní pred všeobecným súdom a nemožno ho ani účelovo chápať tak, že jeho naplnením je vyhovieť všetkým návrhom účastníka konania (napr. II. ÚS 4/94, I. ÚS 8/96).

10. Pokiaľ ide o namietané porušenie čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd v súlade so svojou konštantnou judikatúrou (III. ÚS 153/07) uvádza, že zmyslom procesných garancií vyplývajúcich z označených ustanovení je okrem iného zabezpečiť, aby bola účastníkovi konania poskytnutá zo strany príslušného orgánu verejnej moci rozumná a dostatočná možnosť uplatniť svoj vplyv na priebeh a výsledok konania využitím svojich procesných práv za podmienok, ktoré ho nestavajú do podstatne nevýhodnejšej pozície v porovnaní s druhým účastníkom konania. Keďže procesný postup orgánu verejnej moci objektívne poskytol účastníkovi konania priestor uplatniť tieto procesné práva, no ten ich nevyužil v plnom rozsahu (predovšetkým v rámci dokazovania, keď napriek výzvam správcu dane nepredložil dôkazy na preukázanie svojich tvrdení), nemožno dospieť k záveru, že došlo k porušeniu jeho základných práv na rovnosť v konaní alebo na prerokovanie veci v jeho prítomnosti, prípadne k porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie.

11. Ústavný súd na základe uvedeného dospel k záveru, že materiálne právo sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 2 Sžf 42/2010 z 13. júla 2011 nemohlo byť porušené. Ústavný súd preto sťažnosť sťažovateľky po predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

12. Keďže sťažnosť bola odmietnutá ako celok, o ďalších nárokoch sťažovateľky ústavný súd nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. marca 2012